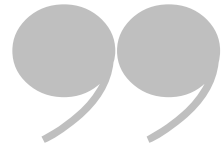

KÁNTOR ZSOLT

Esszenciális és energiával telített

Ágyban, párnák közt, *konzekvens*.
Kék szótövek között antropológiai lelet.
Inkább nem halok meg sehogy.
S ugorjon a tengerbe a hegy.
Ignoramus et ignorabimus.*
A narratíva túltelítettség miatt fagy le.
S emlékezés ringatná álomba az ornamentikát?
A dologszerűség állja útját.
Insunt eidem subjecto. János Vitéz influenszerként győz meg.
Ma József Attila terapeuta lenne. Kosztolányi ékszerész.
Szabó Lőrinc krupié.
A szabadság abszolút közege aligha a spontaneitás.
*Ugyanabban a témában jár-ke*l tonnányi befogadói *tudás*.
Test és grammatika birkózik. Leibniz. Voltaire. Jung.
A róla kialakult képbe beleszövődött a tanácsstalanság.
Soronként kell a szoborról levakarni.
Az apostol? Történetteológiai ékkő, parabola.
Szeptember vége. Az élet vége. Az irodalom vége,
Mint lét. Paradigmaszintagma. # & @ = !
Amikor nincsenek kéznél szavak.
Csak a szétlőtt virradat. Petőfi mindenkié. A líra, a novell' pláne.
De Tandori vajon? Lehet-e vátesz? Mondhatja-e valaki?
Beleírhat-e akárki az utóélet regiszterei közé?
A zene mindenkié. A foci még inkább.
S a közvélekedés cáfolatára nem pazarol tintát.
Megteremti-e saját, a maga számára a legjobb
Világot? Mondják majdan. Holtában virágozott.
Az autentikus entitás világteremtő. *Özvegyi fátyol*.
Benne van a hangnem. Az ízlés. Az attitűd?
Kidobták az ablakon, a lavórral, a recepcióval
Egyetemben. Majd visszasétált a szövegkijáraton.
Be az én-hiány tisztaszobájába!
Feleselő trauma, anyag, ami gondolkodik.
De az impulzus is rászorul a finomításra.
Pofonegyszerű szubsztancia. *Látod amottan?*
Nincs távol egyikünkötől sem.

* Nem ismerni, nem ismerve *lenni*. (Kiemelés tőlem, Kántor Zs. #)